

חיפה יעקב ברבי, 21, שוליה של סנדלרים, עלה מ' טוניס לפני שנה. לא שירת בצה"ל, עבד בנמל חיפה, 15 יום לחודש, בממו" צע. גר עם אביו מחוסרי-העבודה ב' קורנני. "ייתכן כל בטונים לא היה מצבי מזהיר, אבל שם לפחות עבדתי ששה ימים בשבוע ולא היתה לי דאגה למצוא מזון לעצמי ולאביו". "האם מיהו העלים אותך פעם, קרא לך שחור?" "לא, אבל אשכנזים תמיד קיבלו את העבודה". יעקב ברבי עוב את הארץ לפני שלו" ש שבועות.

עתונות התאגדות העתונאים בארץ רשומים 320 חב' רים. מהם רק חמשה אי ששה הם מבני עדות המזרח. משה רוז, מזכיר האגודה, המסתייג מכל הדיון על הבעייה אשר העולט הזה התחיל בליבונה, סבור כי אין זה בגלל כל יחס רע או הפליה. "הבחורים הספרדים פשוט לא באים לכאן — למרות שהם מוכשרים ומסור גלים ללמוד באוניברסיטות ולעבוד ב' מקצועות משכילים. עתונות היא מק" צוע צבורי ועל בני עדות המזרח לת' פוס את מקומם גם שם".

אולם אין הדבר תלוי רק ברצונו ה' טוב של מזכיר ההתאגדות. גם לבעלי העתונות יש מה לומר — ועדיין לא אמרו ליותר מחמשה או ששה עתונאים "שחורים" שהם נתקבלו למערכת.

יהוד

אחת הטענות המקובלות ביותר היא שבני עדות ה' מזרח אינם מוכנים לעבוד עבודה קשה — ואפילו אם היו מוכנים, אין להם כל מקצוע לכן מבכרים הם לעבוד בעבוד דות ציבוריות. שם אין כל צורך במומי חיות ואפשר גם להתבטל — אין מעביד פרטי העומד על הראש כדי להשגיח ש' הפועל יתן את התמורה המלאה של שכרו.

חוליית העולט הזה, שיצאה לבדוק מה אמת בטענה שגורה זו, בחרה בק' בוצת פועלי עבודות ציבוריות שנראתה לה אופיינית. בהפסקת הצהרים ניגשה אליהם. העמידה להם את השאלות ה' באות: מדוע עבדו בעבודות ציבוריות, האם יש להם הכשרה מקצועית כלשהי, האם עבדו או היו מוכנים לעבוד בע' בודה אחרת. הרי התוצאות:

מתוך הנשאלים היו שלושה פועלי בניין מקצועיים, ארבעה פועלים חקלא' יים, שלושה מסגרים, שני אופים, שלו' שה פקידים, ארבעה חשמלאים, חרט אחד. כולם היו רוצים לעבוד במקצועם. גם הפקידים-לשעבר היו מוכנים לעבוד בכל עבודה קשה **הוצע** להם.

כולם עבדו בע' **הוצע** ציבוריות מאחר שלא יכלו להשיג **הוצע** עבודה אחרת. כי במדה שהי פיסות **הוצע** במקומות עבודה בהם עבדו קודם **הוצע** במקצועם, פטרו אותם ראשונים. **הוצע** אף לא השיגו עבודה במקצועם **הוצע** מעבידים לא רצו לקבל "שחור", לשלם לו תוספת משפח' תית גדולה בשביל ילדיו הרבים. הם ה' גיעו למצב כזה שהיו מוכנים לקבל כל עבודה ולבלד שיוכלו לפרנס את בני משפחותיהם.

הקבוצה חוליית העולט הזה בחרה בקבוצה הראשונה שפגשה, בכביש המוביל מיהוד לבית דגון. הקבוצה מנתה קרוב לשלושים פועלים שעסקו בני' פית הכביש וכיסויו בשכבת חצץ, רובם תושבי הכפר יהוד וממעברות הנמצאות בסביבה

חקלאי יהודה אלבלדס, יליד תורכיה, ארבע שנים בארץ. מקצועו שם: ספר ה' שים. בארץ התמחה כפועל חק' לאי, מוכן ברצון לעבוד בזה.

בנאי נורי אבומסק, לשעבר חייט. עבד 15 חודש כפועל בניין מקצועי בחברת מעונות פועלים. "מי לא רוצה לעבוד עבודה קשה? אני מוכן לקבל כל עבודה מפרנסת!"

חשמלאי משה שלמה, יליד עיראק, מקצועו: חשמלאי טלפונים. עבד עבודת-קבלנות במחצ' בה. פוטר מחוסר עבודה.

חרט מסעור בן-עוליאל, יליד ספרד, שלוש שנים בארץ. מקצועו בחוף' לארץ: חרט סוג א. בארץ עבד רק בעבודות ציבוריות.

יבנה

משך 32 שנה עבד מאיר מעולם כמפקח במשרד האו' צר בבגדאד. לפני קרוב לשלוש שנים עזב את עבודתו, עלה לישראל. הוא יר' דע אנגלית וערבית על בוריין, למד גם עברית. "פנית' להרבה חברות ומש' רדים", הוא מספר. "בכל אחת שאלו אותי מאיפה אני. אחר כך ענו שאין להם מקום פנוי, ביקשו שאשאיר להם את כתובתי". הם יכתבו לי במקרה הצורך. הם אפילו לא טרחו לבחון אותי בכלל. לראות שמה אני בכל זאת שווה משהו".

מוע' **הוצע** בלשכת העבודה. הודיע שהיה **הוצע** לקבל כל עבודה שתוצע לו. הוא **הוצע** עבודת בניין. "עברתי בזה שמונת **הוצע** נכון, זאת עבודה קשה מאוד, כל עדי לפני שהגעתי ארצה ידעתי **הוצע** לא יהיו החיים קלים — והייתי **הוצע** קורבן, כי בארץ חדשה מוכרח **הוצע** מצב כלכלי קשה. אבל לפחות שיהיה יחס אנושי ומעט אהבה בין איש לאיש!"

במקום זה הרגיש כי כאן הוא אורח ממדרגה שניה. "והצרה היא שכל פעם שמישהו רוצה לדבר, מיד מדביקים לו את השם קומוניסט. אבל אני אדם שעלה ארצה מפני שבעיראק קראו לי "יהודי" — רק כדי לשמוע איך שכאן קוראים לי "ערבי" ו"שחור".

"הם טוענים שאנחנו איננו רוצים לע' בוד. שקר! שרק יתנו לנו עבודה ויחס אנושי. אסור לנו אפילו להתלונן אם מקפחים אותנו". "שחור", כנראה, לא צריך להתפרנס."

